

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA HUELGA DELS TELEGRAFISTAS

o pot dir-se en rigor que la última huelga siguiés la dels telegrafistas. Los telegrafistas, tots sens excepció, van ocupar constantment lo séu lloch, sense faltarn'hi ni un, no podentse dir que 's declaren en huelga 'ls obrers que van a la fàbrica, ni 'ls telegrafistas que assisteixen a l' oficina.

Los que sí van declarar-se en huelga sigueren los aparatos telegráficis. Aquests, per més que 'ls apretavan, per més voltas que donguessin a la manivela, ó responian desguittarrats ó no responian res enterament.

Y 'l govern, causa directa de la huelga, s' estirava 'ls cabells, victima de la rabia que li donava la séva mateixa impotencia.

Tals son sempre 'ls inconvenients de ficarse en los carreróns sense sortida. Al cap-de-vall del carreró se troba la paret, y qui s' empenya en seguir endavant a pesar de tot, no hi ha més remey: s' estrella.

He dit que 'l govern era la causa directa de la huelga, y això salta a la vista, y tothom ho diu, y tot lo món ho repeteix.

Lo govern té 'l deber ineludible de atendre a tothom, d' escoltar las queixas que se li dirigeixen, de fer-se càrrec de las reclamacions que se li formulan. Encare que 'ls que acudin a ell siguin humils telegrafistas, funcionaris del Estat, que al revés de tants altres, treballan molt y cobran poch, no pot deixar d' escoltarlos. Justas ó injustas, las queixas, en lo primer cas es necessari satisferlas: si son injustas, ab bonas rahóns se contestan, ja que no hi ha home tan poch considerat que no aprecihi una rahó, si aquesta rahó es prou convincent.

Pero 'ls conservadors, inflats d' orgull, no s' entenen de retóricas. Y 'l Elduayen, proto-tipo de la conservaduria, havia pres la costum de respondre ab amenassas, ab insults y ab brometas de mal gust a las reclamacions exposadas pèl cos de telégrafos.

—Nosaltres—deyan los telegrafistas—sortim perjudicats de que se 'ns barreji ab lo cos de correus.

—Qui no li agradi que ho deixi—responia l' Elduayen.

—Nosaltres—replicavan aquells infelissos—constituim un cos especial.

—¡Un cos de femellas!—responia l' Elduayen acudint al irritant sarcasme.

Y 's quedava tan satisfet, després de haver humiliat als séus inferiors, privats de tornarli la pilota.

Per fi 'ls telegrafistas se van dir:

—Lo ministre está de broma... Enhorabona; posémnos de broma nosaltres y a veure qui riurá més. Quan al Elduayen varen comunicarli que 'ls aparatos telegráficis no funcionavan y que las comunicacions dintre d' Espanya y ab l' extranjer estavan totalment interrompudas, va perdre 'l món de vista.

—Ja 'ls arreglaré jo—va dir—á aqueixa cáfila de insectes que s' atreueixen a pujarse 'n a las mévas barbas.

Y ab lo desitj de aplastarlos, si 'n va fer de cosas! Probá de valerse dels telegrafistas militars; pero 'ls aparatos s' havian declarat en huelga, y quan se 'ls feya funcionar per obtenir una resposta de una estació més ó menos distant, desde l' estació a la qual se dirigian, se rebia la següent resposta:

—Altra feyna hi ha. Algú li aconsellava que transigís las diferencias ab los huelguistas, y l' Elduayen exclamava:

—¡Si qu' estariam bé!... ¿Y cóm quedaria 'l principi de autoritat?

Lo principi de autoritat que comensa a faltar a todas las consideracions degudas encare que sigui a un inferior, queda sempre malament, y queda malament per forsa. Qui no vulga pols que no vaji a l' era.

Y la pols s' alsava cada dia més espessa, prolongant-se un estat de cosas perjudicial al comerç, a l' industria, al crédito, al mateix govern y al prestigi d' Espanya, davant de nosaltres mateixos y davant del extranjer.

La corda s' havia de rompre per la part més flaca... y en lo cas present—per més que sembli mentida—la part més flaca era 'l ministre.

Lo bonich aquí no es que hajan triunfat los telegrafistas: lo més bonich de tot es veure que qui ha donat l' empena al Elduayen, tirantlo de bigotis fora del ministeri haja sigut precisament en Romero Robledo.

L' Elduayen vá portar a n' en Romero Robledo dintre del govern, obrintli de nou las portas del partit conservador, y en justa correspondencia, en Romero Robledo es qui ha tirat a fora del govern al Elduayen.

Y encare hi ha ministerial que diu: —Deixeuho corre, que de aquesta manera se fá fort lo partit.

Es alló que s' acostuma dir tractantse de las criaturas entramaliadas:—Deixeuhas caure que aixís se fan fortas.

No hi ha més diferencia sino que las criaturas son criaturas, y una cayguda més ó menos no implica, mentres que 'l partit conservador es un vell decrepit que la més petita relliscada pot serli fatal.

Y tan fatal com li ha sigut la que acaba d' experimentar!

Los telegrafistas al sortir-se ab la séva, ensenyan lo camí que ha de seguir-se, quan se intenta lograr una cosa justa, a despit de las contrarietats y de las tossu-

nerias del govern. A dreta lley aquest hauria de seguir en massa al Elduayen; afortunadament per en Cánovas, los telegrafistas han sigut molt considerats, desde 'l moment que podian plantejar la qüestió en los següents termes: «O conservadors sense telégrafo ó telégrafo sense conservadors.» Y a pesar de tot no van ferho, contentantse ab humillar al home que 'ls havia tractat de femellas.

Pero lo que han deixat de fer ells, pot ferho algún altre, apelant als mateixos medis.

A veure, senyors: ¿quin dia comensa aquí a Espanya la huelga dels contribuyents?

P. K.

A senmana passada 'ns ocupavam del famós arcalde de Calella que l' endemà de Corpus va fer parar las fàbricas declarant aquella vila en estat de festa.

Hem sapigut posteriorment que 'l citat arcalde, encare que 's diu Manuel Puigvert, de motiu s' anomena Socas, havent figurat en l' última guerra civil com a cabecilla carlista.

Conegut aquest antecedent, ja no es tant d' extranyar l' afició que demostra a cometre barrabassadas.

Y ara, per si las autoritats tenen verdader desitj de posar en clá aquells escandalosos successos, aquí va un interrogatori que tal vegada las posará en disposició de capdellar tota la troca.

¿Es veritat que l' escopeta ab que varen ferse 'ls disparos que 'l ex-cabecilla Socas prengué per pretext per convocar lo somatent era l' escopeta del mateix arcalde?

¿Es veritat que una filla del ex-cabecilla Socas va portarla dintre de un sach, entregantla a un aprenent de manobra que treballa ab lo mateix arcalde?

¿Es veritat que l' aprenent de manobra portá 'l sach y l' escopeta a un centro de carlistas furibundos anomenat Centro popular?

¿Es veritat, finalment, que un individuo de aquest centro li va dir que s' equivocava, y que l' escopeta la tenia de portar al Centro moral, de ahont es conserje un germá del arcalde y conciliari 'l rector de la parroquia?

Vels'hi aquí quatre preguntetas ignocents, que ó molt m' enganyo ó han de contribuir al esclariment del fet, perque la comedia dels disparos, encare que molt ruidosa y alarmant, la veritat sigui dita, Sr. Socas, va ser molt mal ensajada.

Com ja haurán vist pèls anuncis, ha sortit la nova

obreta de nostre estimat company de redacció C. Gumá, *Gua del conquistador*, ilustrada pèl aixèrit dibuixant M. Moliné.

¿Dirèm qu' es bona? ¿farèm constar que té molta sal? No n' hi ha necessitat: es de 'n Gumá y ja està dit tot.

Si 'ns posavam á tocá 'l bombo, 's podria creure que ho feyam impulsats per l' amistat.

Per xò 'ns limitarem á dir als nostres lectors:

La *Gua del conquistador* ha obtingut un gran èxit; val dos ralets, se ven á can López... y no n' hi ha per qui 'n demana.

Con que, espavilarse y... he dicho.

Lo govern conservador ha rebut autorisació per contractar un nou emprèstit.

Ab lo qual serán quatre los que haurá contractat en los dos anys escassos que fa que ocupa 'l poder.

Per aixó hi som, dirá en Cánovas.

La qüestió es que 'l partit menjí, y aquell que vingui darrera si no troba res, que 's penjí.

L' últim diumenje, ab tot y ser día festiu, lo Senat va celebrar sessió com si tal cosa.

Y 'l bisbe de Salamanca va dir:

Encare que la nostra conducta sembla qu' estigui en contradicció ab la llei del descans dominical, los prelats la considerem molt plausible, per tractarse de assumptos de gran interès per la patria y no de traballs servils.

¡Alto, senyor bisbe! ¿Es á dir, que 'l home que s' escarrassa per guanyar un bossi de pá per la familia fa un treball servil y no le 'n fa 'l senador ministerial que dona al govern totas las facultats per empobrir al país?

Sr. bisbe de Salamanca: jo ho entenía completament al revés.

¿Es veritat qu' en elevadas regions van oposarse reparos á que sigués disolt lo cos de telégrafos?

Si la noticia es certa, no comprenem com lo ministeri en pes no va presentar la dimissió.

—Digas, noy, ¿qu' es lo qu' enganxa més que un ganxo?

—Dos ganxos.

—¿Y més que dos?

—La falta de aprensions.

Un periódich tan sensat com *La Vanguardia* ha suferit una denuncia, á conseqüència de un article que va publicar días endarrera ab lo títul de *No queremos procónsules*.

¿No véu? Ja tenia rahó en no volerlos.

Celebrarem que 'l rellevo del procónsul permeti dir prompte á *La Vanguardia*:

—Morta la cuca, mort lo vri.

Lo Jurat de Montbrisson ha pronunciat veredicta de culpabilitat en la causa seguida contra Ravachol, y en sa conseqüència 'l tribunal de dret l' ha condemnat á la pena de mort.

¿Qué diuen ara aquells que en la primera causa que va seguirse á aqueix funest personatge afirmavan que 'l Jurat havia procedit per por als anarquistas?

Lo que hi ha hagut aquí es que 'l Jurat no va voler ser tan rigorós ab un home acusat de practicar tunestas ideas socials, com ab un criminal, autor de abominables delictes.

¿A qué acudir á la rahó de la forsa, quan se pot lograr que triunfi la forsa de la rahó?

¿Y quina manera més especial de aprobarse 'ls pressupostos!

Lo Congrés va declarar-se en sessió permanent, que 's prolongá per espay de vintiquatre horas, y per consunció, per cansanci y per fastidi va passar lo que de altra manera hauria sigut molt discutit y regatejat.

Aquí tenen explicada la poca pressa que va donarse 'l govern á presentar los pressupostos. Deixarho tot per l' últim es la única manera de fer passar lo bou per bestia grossa.

¿Quin dia s' acabarà aquesta farsa que tan cara costa al país?...

¡República del méu cor! ¿Quin dia s' acabarà?

Una frase del diputat republicá Sr. Azcárate:

—Tals cosas van passant desde que 'ls conservadors gobernan, que ja fins se va perdent lo sentit per apreciarlas!

Es una gran veritat: á copia de veure escándols, al país ha arribat á embotárseli la facultat d' escandalisarse. Al poble espanyol han arribat á ferlo tornar un masell moral.

Un any fa que va morir á la Cava (Tortosa) un capellá mentres estava dihent missa, poch moments després de haver consumit lo vi del cálzer.

Del sumari instruhit al efecte resulta que 'l vi contenía estrignina, acusantse á un altre capellá de haver realisat l' envenenament.

Lo ministeri fiscal demana contra l' acusat la pena de mort.

Tractantse de un capellá, no podrá dirse que la causa de aquest crim espantós siga la falta de creencias religiosas.

CARTAS DE FORA.—Gran numero de pares de familia de Amer nos escriuhen tornant pel bon nom del mestre de aquella població, del qual se manifestan satisfets, per l' exquisit esmero ab que dirigeix la escola. Com fentnos eco de una carta que d' allí reberem, excitavam á la Junta provincial de instrucció pública de Girona, á que practiqués las degudas averiguacions, no tenim avuy inconvenient en consignar que abonan la conducta del citat mestre las personas més conegudas de la citada població.

Nos escriuhen de Sant Sadurn de Noya que la majoria del Ajuntament de aquella vila es refractaria al progrés y carca-conservadora per més senyas, no havent celebrat aquest any exámens en las escuelas públicas a pretext de que en las arcas comunals no hi ha fondos pera sufragar los gastos. Preguntém nosaltres: ¿No hi ha una cantitat consignada en lo presupost pera tal objecte? Y cas que no hi sigui ¿com se compren que hi haja hagut diners per las obras de la casa de la vila, com y també per fer las festas del barri ab funció d' iglesia, y per comprar lleminaduras?—Vaja, senyor Alcalde, que sent vostè un home de carrera deuria fomentar una mica més l' instrucció y 'ls pares de familia li agrahirian de tot cor.

Un subjecte de Vilademar tractava de casarse en segonas nupcias ab una dona de Torroella de Fluviá, y haventse presentat al efecte al rector de aquest últim poble, aquest digué dirigintse á n' ella que avants havia de satisfèr los funerals del seu primer marit y de la seva mare, total 14 ó 15 duros, y que després ja parlarian de lo que havian de abonar los contrayents en rahó de parentiu. Com lo parentiu es sols de afinitat, per ser lo sollicitant cosí del primer marit de la viuda, y veient la gana que tenia 'l rector, van desentendre de aquell comerciant ab sotana y avuy viuhen junts á Vilademar, no sense que 'l rector de aquest poble, prediqui cada dia en contra d' ells, aconsellant que ningú 's tracti ab aquella ditxosa parella y afirmant que 'l dia que 's presentin á la iglesia 'ls expulsará. ¡Tota aquesta guerra, per no voler afuixar la moscal!...

Los carcas de Pons han celebrat una festa ab gran ressó de bombo. Esperavan que hi aniria gent de tota la provincia, y en efecte, de la capital hi arribá un regiment compost de tot un capellá, aixó si héroe, pues havia servit en calitat de corneta durant tota la guerra civil passada: y en quant als demés pobles succehi dos quartos de lo mateix. Aixó sí, baladrejavan en gran, com si siguessin molts, llensant bravatas contra 'ls liberals, quan no ignoran ells que la provincia de Lleyda aborreix als carcundas, sent allá considerada la boyna com lo símbol del saqueig, del robo y del incendi y de totas las calamitats que poden affigir á un poble.

Terrassola del Panadés sembla una població africana, per obra y gracia del alcalde que mantenen. Aquest després de detenir al amo de un café y al seu fill que s' empenyá á acompanyarlo, organizá una patrulla que recorregué la població, enviant á tothom á dormir. Un parent dels presos que anava á durlos ta baco, hagué de retrocedir més que depressa, al veure que 'l alcalde li apuntava un revólver. —A un vehi de *La Vid* que 's trobava prenent la fresca á la porta de un forn, lo posá prés en un local tan reduhit y tan poch higiènic, que ab una mica més s' asfixia. Y tot perque al manarli que se 'n anés al seu poble, li digué que li deixés acabar de fer lo cigarro. —En una paraula son tals los atropellos comesos per aquella autoritat, que seria convenient que algu li fes comprendre que 'l carrech de alcalde no consisteix en fer lo qui 'l dessempeña lo que li dona la real gana; que hi ha lleys que amparan la seguretat dels ciutadans, y que 'ls que faltan á aqueixas lleys contrahen responsabilitats que poden costarlos caras.

D' AQUÍ Y D' ALLÀ

DIÁLECHS

—Per anar surtint d' apuros, lo govern tè la intenció de realisá un nou emprèstit d' una pila de milions.
—¿Altre cop demanant quartos? Es molt estrany ¿no es vritat?
—¿Que 'n demani?... ¡Que n' hi deixin! jaixó si que n' es d' estrany!

—Las Corts están nit y dia treballant continuament.
—¿Fent qué?—Discutint projectes, y aprobant lleys y més lleys.
—¡Pobra gent! ¡Ves si procuran pèl benestar nacional!
—¡Ay, tonto! Es que tenen ganas d' aná aviat á pendre banys.

—Segóns lo senyor Romero, Cuba, en lo moment actual, no necessita altra cosa que molta moralitat.
—¿Y eil pensa moralisarla?
—Sí, senyor: ¿que no ho pot fer?
—Home... ¡tant com pogue ferho!... Me vé un estornut... ¡xixém!

Sembla qu' en lo cel polítich s' hi alsa un núvol molt negrós.
—¿Qué vol dir?—Qu' es molt possible que ballin certas nacions.
—¿Es dir que l' estat de Europa es delicat?—¡Uy! ¡y tant! Está oscuro y huele á queso... y algú aviat gemegará.

—¡Aleluya! Al cap y al últim han baixat los drets del vi.
—Bè ¿per xo está tan alegre?
—Vaya ¡y es clar que n' estich!
—¿Que 's pensa qu' hem de guanyarhi?
—Si senyor que hi guanyarem.
—¿Los consumidores?—Permeti, parlo com á taberner.

—Diuen que aviat caurá en Cánovas.
—¿Si? Y després ¿qui pujará?
—Naturalment, en Sagasta.
—¡Oh! Aixis estarem iguals. La cosa no anirá en regla hasta que cayguin tots dos.
—¿Tots dos? ¿y qui pujaria?
—¿Qui? ¿aixó no sab? La... ¡xitón!
C. GUMÁ.

LOS NOUS MISSIONERS

OM á Fernando Póo.
Darrera d' un grupo d' arbres, uns quants salvatjes vigilan atentament la costa.

Un vapor que desde la mañana est'ava á la vista, ha anat aproximantse poch a poch, y després de deixar caure las anclas com qui ha arribat al terme del viatge, arria 'ls bots y comensa á preparar-se pel desembarc.

—¡Holá!—din un salvatje, baixant discretament la veu:—¿qui son aquests que prenen assiento en la barqueta?

—Los nous missioners que 'ns havian anunciat—fa un altre indigena, que sembla més enterat que 'ls demés.

—¿Missioners? ¿d' ahónt venen?

—D' Espanya. Escolteu.

Se treu de la *butxaca*—aquells salvatjes ja 'n gastan temps ha—un periódich molt enmatxucat y 's posa á llegir en veu alta:

«Avuy han sortit del port de Barcelona uns quants missioners que van á civilisar los salvatjes de Fernando Póo, portant á aquellas terras remotas la llum del cristianisme.»

—Son aquests que ara están desembarcant—contínuá l' indigena, desantse 'l periódich.

—¿Es dir que venen á civilisarnos?

—Aixis ho sembla.

—¿En que consisteix aixó de la civilisació?

—No ho sé: ells deurán explicarnosho.

Entre tant lo desembarc ha terminat. Los missioners examinan ab ulls curiosos la costa solitaria, y atrets per la frescor que endavinan sota 'ls arbres, se dirigeixen alegrement al bosch que 'ls salvatjes ocupan.

Lo primer impuls d' aquests es posarse á corre y deixar que 'ls misioners se diverteixin sols; pero observant que venen sense armas y que 'l seu posat es bastant pacífich, los esperan més per tafaneria que per altra cosa.

Al trobarse de mans á boca ab los indigenas, la comitiva de missioners queda momentáneament sorpresa. ¿Es una emboscada? ¿Es pura casualitat? ¿Per qué hi son aquells homes allí?

Los salvatjes s' hi acostan ab ademán respectuosos y 'ls saludan al istil de la terra.

—¡Deu vos fassi bons!—diu lo jefe dels missioners alçant la ma y enviantlos de bonas á primeras unas quantas benediccions.

Establerta aixis una semi-intimitat, los indigenas enrotllan als religiosos y 's posan á conversar tranquilament.

—Nosaltres—diu, entrant en materia, lo superior dels missioners—venim aquí á fervos felissos.

—¡Gracias!—murmura 'l coro de salvatjes, procurant aguantarse 'l riure, perque alló de ferlos felissos realment los n' ha fet una mica.

—Nosaltres—continúa 'l religiós—us ensenyarem lo camí de la civilisació y...

—A propòsit—exclama l' indigena més desvergonyat:—¿qué entenen vostés per civilisació?

—¿Qué?... Anar molt á missa, resar molt lo rosari, donarse molts cops de puny al pit y confessarse molt sovint...—

Al sentir aquestas declaracions, entre 'ls naturals de l' isla s' alsa un rumor de descontent. Sense donarsen compte s' apartan dels missioners, discutint en veu baixa sobre lo que 'l religiós acaba de dirlos.

—Jo me 'n vaig—exclama lo salvatje que sembla ser-ne més:—los pactes d' aquesta gent no m' acomodan.

—Home ¡si no ho probem!...

—¡Cá, no estich per probaturas! Divertius'hi forsa.

—Jo també vinch.

—Jo també!

Resultat d' aquesta divergencia, la mitat dels salvatjes se queda ab los missioners pera tastar prácticament la seva civilisació, y 'ls altres s' internan pel bosch perdentse molt prompte de vista.

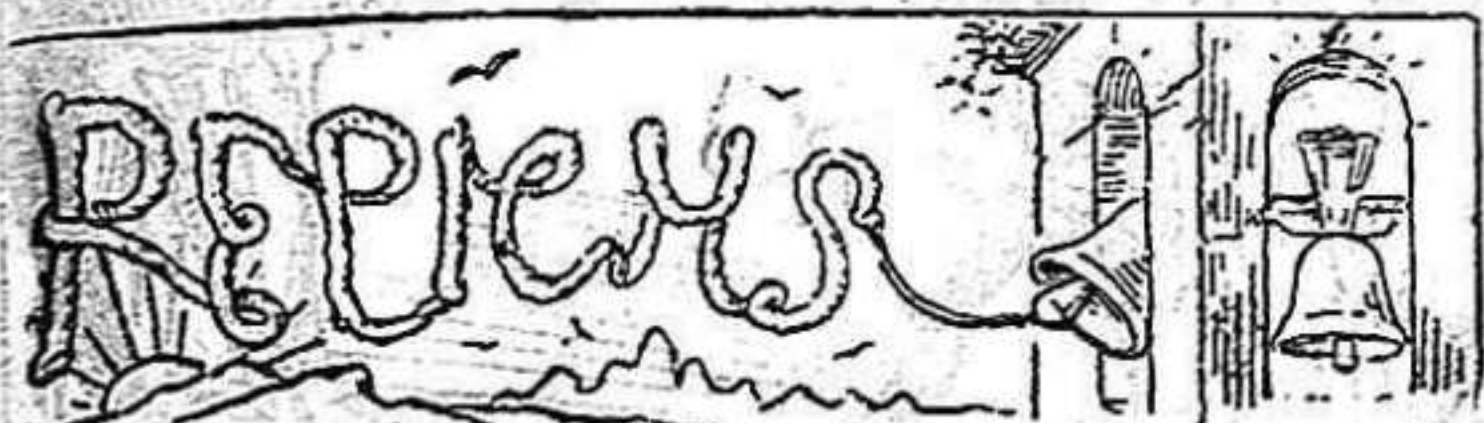
Passats deu ó dotze dias, los salvatjes revoltosos compareixen repentinament en la costa, buscant los amichs que allí van deixar.

Aquests s' están patriarcalmente ajassats á la sorra.

entretenintse en mirar l'enjogassat moviment de las onadas.
 - Vosaltres per aquí?
 - Hem vingut a veure com us marxa ab la civilisació. ¿Qué tal los missioners?
 - Noys, molt empadadors. Al principi, tot alló 'ns distreya; pero aviat vam comensar a cansarnos, fins que un dia determinarem fer punt final.
 - Es dir que us van apurar la paciència?
 - Soberanament.
 - No devian ser tan mansos com semblavan ¿eh?
 - Al contrari, s'ha de confessar: eran molt bons.
 - Com ho sabeu?
 - ¿Com? Fentlos ab arrós... ¡Ahí 'ns vam acabar l'últim!

FANTÁSTICH.

DE Madrit se 'ns diu que en vista de que moltes personas de gran reputació s'negan a acceptar lo govern civil de Barcelona, hi ha qui treballa desesperadament perque 'l Sr. Ojesto continuhi desempenyant aquest càrrech.
 Paraulas textuales del que 'ns dona la noticia:
 «Cregui, Sr. Director, que per conservar al Sr. Ojesto s'están jugant moltas influencias.»
 Ja ho veuen, tractantse del actual governador de Barcelona, hasta las influencias jugan.

Paraulas de 'n Cánovas, explicant l'última modificació ministerial:
 «La substitució del Sr. Elduayen no ha sigut política.»
 Comentari de un telegrafista:
 «Es veritat: la causa de la cayguda del Sr. Elduayen es l'havernos rebut a caixas destempladas. Es a dir: una qüestió impolítica.»

En los onze mesos del actual exercici económic, la recaudació del Estat ha suferit una baixa de més de 20 milions de pessetas en comparació ab l'obtinguda l'any anterior.
 Al mateix temps que s'contan los diners que s'recaudan de menos, haurian de contarse las carniceras de greix que aumentan los que gobernan y administran.
 De aquesta manera sabriam ahont vá a parar lo greix que fon la nació.

Per si s'enarbolará la bandera inglesa ó per si deixarà d'enarbolarse, ab una mica més a Marruecos hi ha pinyas.
 Ja tenia rahó aquell deutor que deya:
 -Desenganyeuvs: allá hont se fican los inglesos, sempre hi ha rahóns.
 Al sortir del ministeri, va dir l'Elduayen:
 -Una cosa tinch que agrahir als telegrafistas, y es que m'permeten sortir del govern, ab lo qual podré dedicarme a descansar.
 Los telegrafistas a coro:
 -E. P. D., Sr. Elduayen.

Deya 'l Sr. Elduayen que 'ls telegrafistas no formavan cos.
 ¿Quánt prompte ván venir los fets a demostrarli lo contrari!
 La proba més evident de que 'ls telegrafistas forman cos, es la gracia ab que varen fugit i cos, aixís que l'Elduayen vá tractar de fastidiarlos.

Al tornar los telegrafistas als aparatos, la primera noticia que van comunicar telegráficamente a tot Espanya, sigué la següent:
 «Lo Sr. Elduayen ha caygut del ministeri.»
 En las renyinas de galls, lo vencedor puja sobre 'l cos del vensut y llansa al ayre un estrident quiquiri-quich.
 La noticia «Lo Sr. Elduayen ha caygut del ministeri» pot ser considerada com lo quiquiri-quich del telegrafista.

Tenen molta rahó 'ls ministerials al afirmar que la sortida del Sr. Elduayen, obeheix únicament a motius de salut.
 En efecte, segóns noticias fidedignas, lo Sr. Elduayen anava a las foscas, vá topar ab un pal telegráfic y vá caure estaburnit:
 ¿Es ó no un motiu de salut l'estaburnirse un ministre?
 En Villaverde vá sortir del ministeri per no sentarse al costat de 'n Romero Robledo. Aixó era al novembre de l'any passat.

Y ara en Villaverde, per obra y gracia de 'n Romero Robledo, ha entrat de nou al ministeri. En sis mesos ha cambiat radicalment de opinió.
 No per aixó han deixat de roncarli 'ls budells, sols que si pèl novembre li roncavan de rabia, ara pèl juny li roncavan de gana

Se deya que seria nombrat governador de Barcelona 'l Sr. Martón.
 Un policia encarregat de la persecució del joch, deya al saberho:
 -Vinetes 'n Martón, que 'l que se 'n vá ja s'compon.

La monarquia brilla ab tot lo seu esplendor en la isla de Madagascar. Y la proba es que ab motiu de haver nascut un infant, vá ferse en aquella cort tal consúm de alcohol, que desde 'l soberá fins al últim magnat ván arribar a perdre 'l mon de vista.
 Y tal vá ser la mantellina que vá agafar la reyna, que vá deixar caure a la augusta criatura, en nom de la qual se feya la festa, a una pipa d'ayguardent, dintre de la qual vá morir asfixiada.
 ¿Se necessita una mostra més eloqüent del dret diví... ó de vó?

Diu un telegrama de Madrit:
 «El Sr. Villaverde parece dispuesto a insistir en nombrar para el gobierno de Barcelona una persona integra.»
 Deya un individuo molt enterat de las corrents predominants en lo partit conservador:
 ¿Quánt s'hi jugan que no la troba?

Gracias als noys gótics del Congrès que tot sovint fan campana, l'altre dia 'l govern vá sufrir una derrota. 59 vots de la oposició, contra 55 ministerials, ván tirar per terra l'article sisé de la ley de presupuestos.
 ¿L'article sisé havia de ser! ¿Lo sisé no fornicares! -diu la ley de Déu, y a D. Antón li han aplicada.

Pero lo més bonich es que l'endemá 'ls noys gótics acudiren a estudi en massa, declarant que s'adherian als 55 vots de la minoria. Com si las adhesions poguessin modificar un acort.
 Pero 'ls noys gótics havian rebut un B. L. M. de 'n Cánovas, en lo qual aquest los deya «Procurin no faltar en lo successiu per no caure en lo ridicul sufert aquesta tarde.»
 D. Práxedes, ab un B. L. M. de aquests a la mà, vá fer la gran brometa del sigle, confirmant lo que sab tothom, es a dir que ja fá temps que 'l govern está en ridicul.

Y en Cánovas empipat, va dir:
 -Un'altra vegada quan tingui d'escriure un B. L. M. me pendré la molestia de consultarlo ab lo Sr. Sagasta.
 -No será la primera vegada que m'consulta una cosa -vá dirli D. Práxedes.
 -Es veritat -replicá'l malaguenyo - a cada punt li vinch a consultar qüestions relacionadas ab lo presupost.
 ¿Veritat, estimats lectors, que no hi ha espectacle més divertit que 'l que ofereixen los dos jefes dels partits monárquichs aixecantse la camisa?

Una frase oportuna:
 Avants de la Revolució de Setembre, O'Donnell vá dir qu'Espanya era un presidi suelto.
 Avuy en plena conservaduria s'ha de dir qu'Espanya es un garito suelto.
 Escolti: ¿no es vosté de aquesta opinió, Sr. Ojesto?

S'ha remés a provincias una circular redactada pèls Srs. Silvela y Villaverde, excitant als comités conservadors a lluytar ab entusiasme en las próximas elecciones municipales.
 ¿Ab entusiasme? A veure; acudim al Diccionari:
 ENTUSIASME: Exaltació ó arrebató que s'apodera de l'ànima, la domina y la posa fora del seu ordinari estat.
 ¿No 'ls sembla que valdria la pena de continuarhi una nova acepció de la paraula? Per exemple:
 ENTUSIASME: Versió ministerial: sinónim exacte de tupinada.

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO.
 1.ª XARADA.—Ma-ri-o-na.
 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las esposallas de la morta.

3.ª ROMBO.—
 H
 C O S
 C A N E T
 H O N O R I O
 S E R R A
 T I A
 O

4.ª GEROGLÍFICH.—Com mes divorcis, mes matrimonis dividits.
 Han endavinat las 4 solucions Un que s'espera, R. Sarda y Pau de las trampas; n'han endavinadas 3 J. M. Tarrós y Un Manxaire; 2 P. M. R. y 1 no més Ll. Real y Un C. Such.

XARADA
 Hu una cosa no quint-quinta lo que ara 'ls vaig a explicar, qu'en la quart-tres dels carlistas al poble de Tot passá. Una torre allí hi havia que aquests la van saquejar, y de una dos-tres plantada fruyt y fulla s van menjar.
 Corolari cert y fixo que se 'ls pot ben aplicar, qui fullas de dos-tres menja cabra ben cert que será; mes si qui la menja es mascle ¿que hu-invers-quint? A pa, a rumiar.
 P. Rosés.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Pega, F. Rubio, Pep Serra y V., A. Rubert, Dos Cusfms, J. Escolá del Vendrell, J. Font Planas, P. Vilar, Ramon Lley, Poma de Cardedeu, Nofre Quirlos, J. Enrac, Orativ l'Arbequi, Mr. Eugon, Un Xich del Poble, J. M.ª Bernaldez, C. Julián Busquets, A. Mirambell, G. Gali, G. Raresa, M. Espuña, F. A. Misericorn, Un escanyapobres, Itram y Evob, P. G. y B. de V., A. Bosch, E. Castellá, Pa. y Crostas, y J. Ribas.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fá per casa.
 Ciudadans Carlos Antón, Cap 8. F. Estrada, Dolors Mont. Ollime, Un Trapissonda, L. Poch M., Savonae, Jaumet de Tarrassa, J. Casadevall Mulleras, Rey Nano, Domingo Bartrina, F. Corbella Vilar, M. Solá y Ramón Ferriol C.—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.
 Ciudadá C. Claris: Vá bé.—M. Priu: Es molt desballestat.—Goliat: Los pensamientos ni son profundos ni xispejants.—Lisandro: Tindrem present la seva advertencia.—Ruy de Gorch: La poesia está bé.—J. D. Domenech: La forma dels versos deixa molt que desitjar.—Indaleci Cucaracha: En la poesia hi ha algunas incorreccions.—Ll. Salvador: Está bé.—J. Casanova Ventura: Aprofitarem alguna cosa de lo que 'ns remet.—J. Vilaseca: Gracias per l'envio: está molt bé.—Japet de l'Orga: Idem lo de vosté.—Cristófol Crispin: La titulada Retruchs es incorrecta: l'altra vá millor.—F. Llenas: Gracias: está bé.—J. Alamaliu: Lo sonet coixeja.—J. Usón: L'assumpto no 'ns agrada prou.—F. Ll. (Trempl): La senmana entrant ne parlarém llargament.—Un arissó (Tarragona): Certa classe de assumptos do volém tocarlos.—Q. Ll. y B. P.: (Rosas): Idem idem.—F. P. (Rupia): Ho deixarem per un'altra senmana, tota vegada qu'encare hi ha temps.

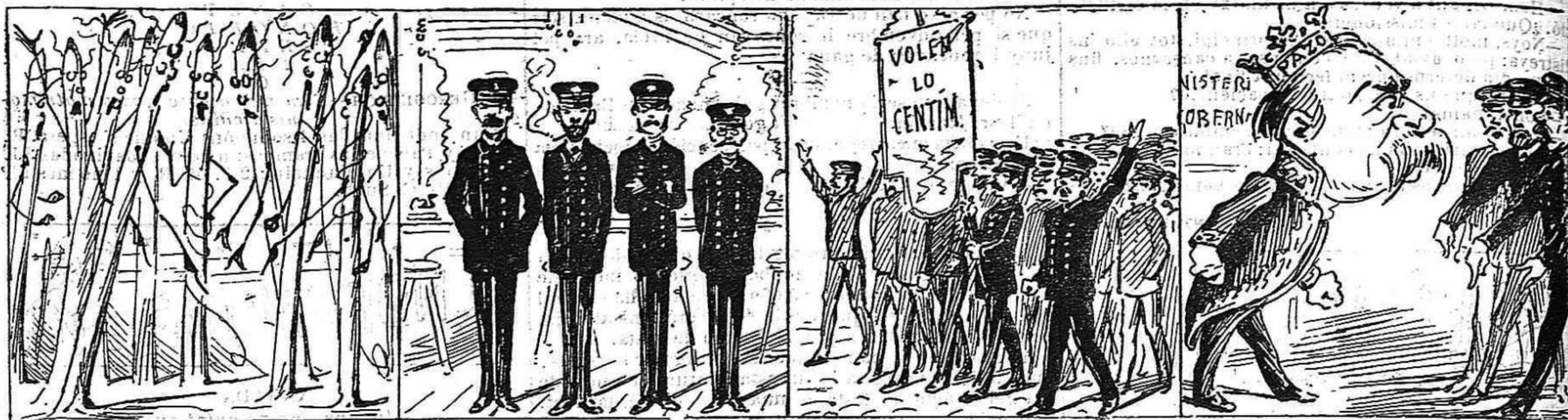
Obra nova ¡¡¡GRAN ÉXIT!!! Obra nova
 GUIA DEL CONQUISTADOR

(Segona part del ART DE FESTEJAR)
 Per C. GUMÁ, ab dibuixos de M. MOLINÉ
 Preu: DOS ralets
 Se ven a ca'n Lopez, en los kioscos y per tot arreu.
 LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.
 BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

LA HUELGA DELS TELEGRAFISTAS

Escoltéu ab détalls gráfichs la historia del rebombori dels fil-ferros telegráfichs.

Un demati 'ls oficials de tots los pobles d' Espanya quedan convertits en pals.

Lo cos en pes determina no treballar fins que 'ls tornin los seus drets y la propina.

—¡Ah! ¿tenen ganas de riure? diu l' Elduayen tot cremat, ¡ja 'ls ensenyaré de viure!

Al cap de molt poquet rato ja hi ha un quinto treballant al peu de cada aparato.

—«Barcelona... tot seguit... contestin... ¿Succeheix algo?»
—«L' olla encare no ha bullit»...

—«Bilbao... 'ns convé saberho... lo ministre diu que hi há...»
—«Zero més zero fa zero...»

Los fils paulatinament arman tan terrible enredo, que alló ja ningú ho entén.

Los que no quedan parats, son los signos telegráfichs dels joves enamorats.

L' Elduayen al fi s' hi ajéu y entre tant los pobres partes han de sè enviats pel correu.

—¿Lo conflicte no t' espanta?
—¿A mi? ¡Malviatje 'l telégrafo y l' ánima que l' aguantal!

Pero tota la nació alsa un clamoreig unánim contra aquella situació.

Per fi en Romero Robledo ab lo seu riure melós logra conjurar l' enredo.

Los trempats telegrafistas tornan a ocupá 'l seus llochs cansats ja de fer d' huelguistas.

Y mentre 'l cos de senyoras (com diu l' Elduayen) alcanza la victoria en pocas horas...

L' Elduayen, vist lo fracás, tira la cartera enlayre y s' queda ab un pam de nas.

